

Fülöp metropolita homíliája a püspökszentelésen

Krisztusban szeretett testvéreim!

Ma és az elkövetkező napokban sokat mondjuk, énekeljük ezt a zoltárverset: „Emelkedj föl az egekbe, Isten, és a te dicsőséged az egész földön!” Talán furcsa, hogy ezt imádkozzuk, mintegy biztatva Urunkat, hogy emelkedjék, távolodjék tőlünk, akik itt vagyunk, itt maradunk a földön. Az apostolok magatartása azonban megtanít minket, hogyan értelmezzük helyesen ezt a fölemelkedést.

Jézus a szemük láttára, áldásadás közben az égbe emelkedett. Jóllehet, eltűnt a szemük elől, ők mégis nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe. Az emmauszi tanítványok is hasonlót élhettek át. Eleinte szomorúak voltak, jóllehet, Krisztus ott lépdelt mellettük, csak nem ismerték föl; amikor azonban eltűnt a szemük elől, akkorra már csordultig telt a szívük, és nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Amíg a maguk gondolataiban voltak elmerülve, addig szomorúság gyötörte őket. Mikor pedig fölismerték őt a kenyértörésben, már nem volt fontos, hogy a szemükkel is lássák, már tudták, hogy nem hagyja el őket, tudták, érdemes visszatérni a tanítványokhoz, mert ott is övele fognak találkozni.

Így tértek vissza az apostolok is a hegyről, ahová Jézus rendelte őket, mert tudták, ahová mennek, ott fognak vele újra találkozni, tudták, hogy nem hagyja el őket. Mennyire más volt ez a bizonyosság számukra, mint az előző időkben, amikor még együtt jártak-keltek vele Galileában, Júdeában. Akkor a szemük előtt volt, de mégsem volt hozzájuk annyira közel, mint most, amikor eltűnt a szemük elől. Természetes volt számukra, hogy Jézus ott van velük. Nem sokat gondolkodtak azon, hogy meddig van még közöttük a Mester, s hogy mi lesz ennek a vége.

Most azonban tudják, hogy ezentúl másként lesz. Ezt kellett megértenie Mária Magdolnának is, aki a föltámadás után szerette volna átkarolni Jézus lábát, mint annak előtte, de ekkor Jézus már nem hagyta neki. Még nem mentem föl az Atyához – mondta –, de menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Jézus tehát fölment az Atyához, s ekkorra már megértették, hogy ez nem távozó emelkedés. Tudták, hogy ha az Atyánál van, ez azt jelenti, hogy velük is van. A Szent Liturgiában épp a legszentebb pillanatokban fejezzük ki ezt imádságban. A pap a szentáldozás előtt kitárt karral így imádkozik: „Úr Jézus Krisztus, mi Istenünk... ki a magasságban az Atyával együtt ülsz, s velünk itt láthatatlanul jelen vagy, hatalmas kezeddél méltóztassál nekünk átadni legtisztább testedet és drága véredet...”

A tanítványok tehát nagy örömmel tértek vissza Jeruzsálembe, és összegyűltek az emeleti teremben. Ott, ahol annak idején Jézus odaadta magát nekik eledelül. Nagy örömmel tértek ide vissza, a ke-

nyértörés színhelyére. Ebben most már az emmauszi tanítványok tapasztalata is benne volt, hogy ha nem is látták, de tudták, hogy itt van velük. Hittek Jézus ígéréteiben, hogy nem hagyja el őket, velük lesz a világ végezetéig. Hittel és bizalommal vártak Jeruzsálembe, amíg be nem teljesedik az Atya ígérete, amit Jézus továbbított nekik: „...amikor leszáll rátok a Szentlélek, erőben részesültök, és tanúságot tesztek majd rólam Jeruzsálembe, meg egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.”

Ezzel a bizonyossággal élve egészen másként hat az ima: Emelkedj föl az egekbe, Isten! Hisz nyilvánvaló immár, hogy ez az emelkedés nem távolodás. Ha mi a földön vagyunk is, ő meg az égben, akkor is közel maradunk egymáshoz. Sőt, az ő emelkedése így a mi emelkedésünk is. Az Istennek szóló buzdítás valójában a magunk emelkedésének a vágyát fejezi ki. Ő emelkedik, s vele együtt mi is szeretnénk emelkedni. A mennybemenetel ünnepe a mi fölemelkedésünk is. Beteljesült Jézus földi munkálkodása, amelyben azért jött le a földre, hogy minket fölemeljen magával a mennybe.

Emelkedj föl az egekbe, Isten...

KEDVES TESTVÉREIM!

E zoltárversnek ma különös jelentősége van itt, ebben a nyíregyházi székesegyházban. Isten emelkedése az ő titokzatos testének, az Egyháznak is emelkedése. Ma az Egyház egy szerzetes papot a püspöki székbe emel. Ábel atya eddig is már kormányzója volt az egyházmegyének, de máttól fogva a papi rend teljességével

Emelkedj föl az egekbe, Isten, és a Te dicsőséged az egész földön!

rendelkezik. Ő maga szenteli a további papokat és diakónusokat, emeli egyházának erejét és fényét. Eddig is irányított, de most már az irányítás mellett a megszentelés lesz a legfőbb feladata. Ez az igazi emelkedés, amely a szentség útján vezet fölfelé. Ez sokszor egyáltalán nem látható. Sőt, sokszor éppen akkor van emelkedés, amikor azt az emberi szemek nem érzékelik. Krisztus is eltűnt az apostolok szeme elől, de ez már egyáltalán nem szomorította őket, mert tudták, hogy nem hagyja magukra őket. A püspöki rangra emelkedés legfőbb része szintén láthatatlan. Bosco Szent János álma szól erről beszédesen. Egyik alkalommal saját magát látta, amint egy rózsaligetben sétál. A kerten kívül lévők csodálták, milyen nagy kitüntetés ott járkálni az illatos virágok között! De rajta kívül senki nem tudta, hogy közben a rózsák tövisei tépik, sebzik a bőrét. A püspöki méltóság is kívülről igen magasztosnak, emelkedettnek tűnik, ám aki benne lépdel, csak az tudja, milyen sebeket kell eközben hordoznia.

Ábel atya tehát az Úr Jézus mennybemenetelének ünnepén lép a püspöki trónra. Krisztussal együtt emelkedik ő is. Át fogja élni azt, hogy Krisztus eltűnik a szeme elől, de ha az apostolok útját követi, akkor ez nem elkseríti, hanem még inkább megerősíti az örömben, hogy Krisztus nem hagyja el. S az ő örömben való megerősödése, az ő Krisztussal való együtt emelkedése hozhatja meg az egyházmegye papjainak és híveinek is az emelkedést. Nem feltétlenül látványos, az emberi tekintetek előtt is látható emelkedés lesz ez. Vagy lehet, hogy néha annak tűnik, de nem biztos, hogy akkor lesz az igazi belső emelkedés. Éppen ezért érdemes elszakadni a látványtól, a látványosság keresésétől. Keleti egyházunknak, bár

igen sok gyönyörű eleme van, az igazi gazdagsága belül van, sokszor láthatatlanul. Ahogy a zsolttáros is mondja: „A király leányának minden dicsősége bent van a szívében, arannyal szegélyezett sokszínű öltözetében” (Zsolt 44,15). A mi egyházunk ez a királyleány, melyet sokszínű öltözet ékesít, de igazi szépsége a szívében van.

Igen, a mai napon azt érezzük, hogy emelkedik az egyházunk. Püspökeinek száma, legalábbis az utóbbi időkben, eddig nem látott mértékben emelkedett. De nyilván nem ezt a gyarapodást kéri számon tőlünk az Isten. Illetve azzal kell számot vetnünk, hogy „aki sokat kapott, attól sokat is követelnek” (Lk 12,48). Be kell látnunk, hogy nagyon sokat kaptunk. Nagyon köszönjük Istennek ezt a mai napot, mely kicsiny magyar görögkatolikus egyházunk emelkedett ünnepe, csodálatos emelkedése. Köszönjük püspök testvéreinknek, hogy ilyen nagy számban eljöttek velünk ünnepelni. Köszönjük a híveknek, hogy ilyen sokan együtt imádkoznak ma velünk. De mindenekelőtt nagyon köszönjük a mennybe emelkedő Istenünknek, hogy éppen Ábel atyát ajándékozta nekünk, akit leginkább szerénységéről, belső gazdagságáról ismerünk. Aki maga is szereti az Egyház szépségét, de tudja azt, hogy ez csak az aranszegély, amely csupán jelzi a belső gazdagságot.

Ma emeljük Ábel atyát a püspöki székbe. Ma emelkedik a fiatal Nyíregyházi Egyházmegye tekintélye és súlya. Ma emelkedik magyar görögkatolikus egyházunk fénye és ereje. De csakis akkor, ha Krisztussal együtt emelkedünk. Ezért ké-

rem Ábel atyát, a vele együtt munkálkodó Nyíregyházi Egyházmegye papságát, s velük együtt a híveiket is, hogy Krisztussal összeforva akarjunk emelkedni. Növekedjünk együtt a szeretetben Isten és egymás iránt! Emelkedjünk Krisztus Urunkkal a szentség útján, hogy rajtunk keresztül a világ is megszentelődjön. A mai nap különös hatékonysággal járuljon hozzá törekvésünkhöz, hogy képesek legyünk minél több embert fölemelni az Úrhoz. E különleges Szent Liturgiában, amikor Ábel atya életében először gyertyatartókkal a kezében szólít föl bennünket, hogy „emeljük föl szívünket!”, akkor

NAGYON KÖSZÖNJÜK ISTENNEK EZT A MAI NAPOT

ez mindnyájunk számára igazi fölemelkedést jelentsen! A Tábor hegyéről lejövő, az Emmausból visszatérő, a mennybemenetel hegyéről Jeruzsálembe menő apostolok örömeivel térjünk haza mi is otthonainkba, egyházközségeinkbe! Ezzel az örömmel hirdessük, hogy Krisztus valóban velünk van a világ végezetéig.

Emelkedj föl az egekbe, Isten, és e mai püspökszentelés által a te dicsőséged az egész földön!